

deringsmændene skulde vælges. Man var som sagt fra konservativ Side ikke i Tvivl om, at det var det rigtigste, at Vurderingsmændene ikke blev valgte af Interessenterne, for at det ikke skulde blive Valg, der vare fremkaldte ved den rene Agitation eller for at skaffe vedkommende en Fortjeneste, den slet ikke ringe Fortjeneste, som det er. Man gjorde det altsaa ikke til Hovedsagen at skaffe nogle Folk, som man nu undte det, den Fortjeneste og Indtægt, saa at man ikke i første Række tog Hensyn til, hvem der var de bedste Folk, de dygtigste, de mest upartiske og mest paalidelige Folk, man kunde finde i den Retning. Det var altsaa Spørgsmaalet, der blev stillet fra vor Side, om Bestyrelserne skulde vælge Vurderingsmændene, og det blev vedtaget her i Tinget, men det blev forkastet i Folketinget. Saa stillede den daværende Indenrigsminister et Mæglingforslag, hvoraf denne Passus her er en Del, og det blev vedtaget af begge Tingene, uden at der blev videre forhandlet om det; det var altsaa en Mellemvej, man gik.

Jeg maa nu sige, at jeg ikke finder, at der siden den Tid er foregaaet det allerfjerneste noget Sted, som skulde bevirke, at den Bestemmelse, man den Gang tog, ikke var fuldstændig tilstrækkelig og fuldkommen god, og jeg kan ikke indse, at der fra et Kreditforeningsstandpunkt som saadant er den allermindste Anledning til at røre ved et Spørgsmaal som dette, som en Gang har faaet sin Afgørelse. Man kan jo agitere paa det Punkt som paa ethvert andet — enhver Lov kan jo misbruges i Agitationens Tjeneste. Jeg ved ikke, hvorfor dette Forslag er kommet frem, og jeg bekymrer mig ikke derom, men jeg mener, at man maa fastholde, at der ikke er den fjerneste Anledning til at foretage den Forandring, her er Tale om. Men jeg skal tillade mig, naar Forhandlingen er sluttet, at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg, saa kunne vi altid se, om der skulde kunne komme noget ud af det.

Breinholt: Det her foreliggende Forslag er jo i al sin Korthed saa let overskueligt, at det ikke behøver nogen nærmere Forklaring, der desuden jo er given af de ærede foregaaende Talere, saa at jeg ikke skal trætte ærede Medlemmer med en Gentagelse heraf. Naar jeg overhovedet tager Ordet i denne Sag, er det af to Hensyn. Det ene er, at jeg, som i sin Tid mangeaarig Formand for Vurderingsmændene i to Jurisdiktioner, har beholdt en stor Del af min Interesse for denne Sag

og ogsaa maaske turde tro, at jeg havde noget Kendskab til Sagen. Det, som det først og fremmest kommer an paa for mig i denne Sag, er allerede fremhævet med langt større Styrke, end jeg vilde kunne gøre det, af den sidste ærede Taler (P. G. C. Jensen), nemlig de Forhandlinger, der i sin Tid førtes, da Loven af 1896 blev vedtaget her. Jeg vilde have mindet om denne Sag, men nu er det allerede sket, og jeg skal kun tillade mig lidt stærkere endnu at understrege den Stilling, som dette høje Ting den Gang indtog til denne Sag. Jeg kan kun bekræfte Gangen i den hele Forhandlingsmaade, som den Gang fandt Sted, den Fremstilling, vi have hørt af den sidste ærede Taler. Det er jo givet, at den Gang var det et ret betydeligt Stridsspørgsmaal imellem de to Ting. Divergensen var den, at det høje Folketing vilde, at Valget til Vurderingsmand til alle Foreningerne skulde ske paa samme Maade, som Valget undtagelsesvis hidtil er sket i Østifternes Kreditforening, medens Landstingets Stilling til Sagen, som det ogsaa allerede er nævnt, var, at man med denne Undtagelse forbeholdt vilde have, at alle de øvrige Kreditforeninger skulde have Valgmaaden indrettet ganske saaledes som nu, nemlig, at Interessenterne ikke skulde vælge, men indstille til Direktionerne Valget af de Mænd, de ønskede som Kreditforeningstaksatorer. Saa vidt mig bekendt have Direktionerne næsten altid valgt de indstillede Mænd, maaske endogsaa uden Undtagelse valgt dem. Og man kunde deraf slutte, at der var jo slet ingen Fare ved at lade et saa forsigtigt Vælgerkorps som Interessenterne vælge dem. Men det tør man dog vist neppe slutte deraf, thi der er dog Forskel paa, om Valget sker under Hensyn til, at det kan blive approberet af Direktionen, eller det er et ligefremt, bestemt Valg, hvor de selv have Afgørelsen i deres Haand. Jeg tror derfor — deri samstemmer jeg ganske med den ærede sidste Talers Udtalelser — at der ikke er vundet noget egentligt derved, saa at der kunde være tilstrækkelig Grund til, at dette høje Ting nu skulde frafalde den meget bestemte Stilling, som det tidligere har indtaget, og som vakte en Divergens imellem de to Ting, som kun blev ryddet til Side ved det af den daværende Indenrigsminister stillede Mæglingforslag. Men netop dette Mæglingforslag, som blev vedtaget i begge Ting, og som hævede Divergensen mellem Tingene, det er netop det, der i det foreliggende Lovforslag foreslaas fjernet. Der trænges derfor efter